

# Univers spiritual

duminică, 7 decembrie 2014

Printre Inochentiști (III)

## Printre Inochentiști (III)



Despre mine



prot. Ioan Lisnic

G+ Urmărește 28

Vizualizați profilul meu complet

Arhivă blog

- ▶ 2016 (13)
- ▶ 2015 (168)
- ▼ 2014 (243)
  - ▼ decembrie (31)
    - Cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur la 1 Ianuarie, ziua ...
    - Constituția sovietică și decretele din 1918 față d...
    - Colonizarea Basarabiei
    - Anterioritatea românilor în Transnistria. Dovezi î...
    - România și Ucraina de Zamfir C. Arbure
    - Cetatea Hotinului
    - SF. IERARH DOSOFTEI – MARE CĂRTURAR ȘI PĂSTOR DUHO...
    - Semnul fiarei va fi pus pe cei, care conștient se ...
    - Așezările omenești în Basarabia moldovenească
    - Din cultura națională în Republica Moldovenească a...
    - Din cultura națională în Republica Moldovenească a...
    - Publicațiuni basarabene de interes istoric
    - Din istoria bisericii "Sf. Arhangheli Mihail și Ga...
    - Sfântul Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, Fă...
    - Raporturile moldo - turcești.Pierderea Basarabiei
    - Basarabia în cadrul Istoriei Românilor.Denumirea B...
    - Tipografia Seminarului din Blaj (II)
    - Tipografia Seminarului din Blaj (I)
    - CEL MAI CURAT ADEVĂR ÎL DOVEDEȘTE CREDINȚA ÎN DUMN...
    - Sfântul Apostol Andrei - propovăduitor al Evanghel...
    - Credința strămoșească și cultura

### III

La întrebările mele, Maria Neagu răspunde cu oarecare convingere, încercând să justifice, în simplitatea ei, strania rătăcire pe care o consideră „credință“.

În mistica ce-i stăpânește sufletul a încăput crezul blestemat, care i-a orbit într'atâta ochii minții încât nu vede nici unul din semnele care o scot din rândul nostru, al oamenilor.

— Este adevărat că ai vorbit cu „**Tatunia Grigore**“, „**patriarhul**“ **inochentiștilor** și că îl aștepti și acum în această casă ?

— Am vorbit într'o zi, la Chișinău pe când se găsea la Mitropolie, cuvântând altor „frați“. Grăia adevăruri, care, este drept, mi-au mers la inimă.

De așteptat nu-l aștept. Așa vorbesc oamenii din sat, așa cred și jandarmii...

De patru ori au scotocit prin casă, prin curte, dar n'au găsit nimic...

— Se spune totuși că într'o zi au găsit lutul unei **hrube** pe care o pregăteai pentru adepți...

Femeia rămase pe gânduri. Apoi, după câteva clipe, continuă :

— N'am făcut nici o hrubă...

— Dar la inochentiștii din mănăstirea Balta ai fost ?

— Am fost. E multă vreme de atunci. Se împlinesc douăzeci de ani... Trăia Sfântul Inochentie despre care ați auzit și dv...

Convorbirea alunecă pe nesimțite asupra ritualului inochentist. Femeia ocoli cu grijă răspunsurile care mă interesau, încercând cu oarecare șiretenie să deplaseze subiectul. Este aceeași tactică pe care acești rătăciți o adoptă oridecâteori un „străin“ încearcă să pătrundă **tainele**...

\*

În poarta unei case, pe care un sătean ne-o semnase drept „casă de rugăciuni... inochentiste“, două femei discutau cu aprindere. Am intrat în vorbă, întrebând de locuința femeii Ileana Rosca...

— Cunoști pe Ileana ? întrebă o femeie cu totul nedumerită de intervenția mea.

— Desigur.... Am venit să-i văd **casa de rugăciuni**...

Femeile deabia își putură stăpâni uimirea. Una izbucni :

— Te pomenesti că....

— Nu, nu sunt unul de **ăla**... Am venit însă să vorbesc cu această femeie, despre care se spune că e o veche inochentistă...

— Despre ea vorbeam mai adineaori. Vorbeam de femeile și de fetele noastre pe care le ademenește în casa ei... casa păcatului, pe care Dumnezeuul părinților noștri nu-l iartă și nici nu-l poate ierta...

— Aș vrea totuși să vorbesc cu Ileana.

— Este plecată la oraș, la „popa“ Poliacov, cel care ne îndeamnă să ne răsvrătim contra bisericii noastre...

Femeile gureșe și vioae ne poftiră în casa unei vecine, care adăpostește pe „Sanda inochentista“, o fată care pătrunzând odată într'o peșteră inochentistă s'a ales cu o groaznică boală, care-i chinuște necontenit trupul și sufletul...

[națională în Basa...](#)

[Credința strămoșească și cultura națională în Basa...](#)

[Printre Inochentiști \(V\)](#)

[Printre Inochentiști \(IV\)](#)

[Printre Inochentiști \(III\)](#)

[Printre Inochentiști \(II\)](#)

[Printre Inochentiști](#)

[Activitatea editorială a Î.P.S. Mitropolit Tit Sim...](#)

[INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ](#)

[Cetatea Albă \(1931\)](#)

[Monumente românești la Istanbul](#)

▶ [noiembrie \(30\)](#)

▶ [octombrie \(31\)](#)

▶ [septembrie \(30\)](#)

▶ [august \(31\)](#)

▶ [iulie \(31\)](#)

▶ [iunie \(30\)](#)

▶ [mai \(29\)](#)



În câteva minute suntem în mijlocul unui grajd dărăpănat, la ușa căruia stă culcată, cu genunchii aduși spre cap, o fată înveșmântată în sdrențe, firavă, palidă, cu ochii întredeschiși...

Gospodina care ne primește — o femeiuscă desghețată — ne lămurește repede **păcatul Sandei**, pe care o adăpostește din milă.

A fost în hruba din Vărzărești, acum câțiva ani, acolo unde sute de fete și-au pierdut curățenia trupească și sufletească ; acolo unde „**Răsputilul Basarabiei**“ — faimosul „Sfânt Nicolae“ organiza **orgiile fără sfârșit**, ajutat de inochentiștii lui — bestii cu chip de om. Dar și gospodina a fost **acolo**, ademenită de o altă femeie dintr'un sat vecin. A stat **acolo** o zi și o noapte. Și ce-a văzut n'ar putea fi redat în cuvinte.

— Uite, o vedeți pe Sanda, între viață și moarte ? Stă așa de aproape un an. Aproape că nu mănâncă. Când deschide ochii. — rareori — are priviri spăimântătoare. O singură dată a putut vorbi mai mult și mi-a spus cum, în hruba dela Vărzărești, cinci sprezece „frați“ i-au fost bărbați într'o singură noapte și cum „Sfântul“ i-a spus că cu cât va păcătui mai mult în „templu“ cu atât păcatele îi vor fi iertate mai curând... De altfel „Sfântul“ care a stat și un an la închisoare pentru asemenea fapte i-a fost și primul bărbat...

— Dar la Vărzărești era o peșteră altfel de cât celelalte ?

— Tot **hrubă inochentistă**. Ceva mai mare, mai populată și mai ispititoare pentru femei, pentru că acolo „slujea“ Sfântul în persoană, pe care-l credeam și eu, ca și toate celelalte femei, făcător de minuni... Dar m'am convins că minunea începea cu păcatul trupului...

— Care nu dispăcea inochentistelor..

— Ele, oricâte poște ar fi avut, nu vedeau în aceasta decât porunca... mântuitoare a sfântului...

— Spui că ai fost și d-ta la Vărzărești. Nu ai putea povesti ce ai văzut în **hrubă** ?

Femeia se uită bănuitoare, jur împrejur, ca și când ar fi voit să se asigure că nici o altă ureche nu ascultă. Apoi începu :

— Peștera dela Vărzărești, în care oficia „Sfântul“ în persoană, este și pentru mine ca și pentru puținele femei și fete care s'au putut opri pe marginea prăpastiei, o amintire tristă.

M'am dus acolo după îndemnul unei femei, ispitită de „minunile“ unui „Sfânt“ care-și recruta victimele, în deosebi dintre fetele lesne-crezătoare.

Ceeace am văzut acolo, n'aș putea povesti : lucruri groaznic de rușinoase, lucruri de necrezut ! La început am crezut că Dumnezeu mi-a luat mintile, că am o vedenie sau un vis... Mai târziu, în zorii zilei, când am încercat să fug, îngrozită de cele ce văzusem, mi-am dat seama că trăisem o noapte de pomină, în **hruba păcatului**, printre cei mai nemernici oameni...

— Dar cum ai putut rămâne în hrubă fără ca nimeni să nu-ți ceară „jertfa“ care se cerea celorlalte ?

Femeia aplecă ochii, oarecum rușinată. Apoi răspunse :

— Din momentul în care am intrat în peșteră, unde am văzut oamenii în pielea goală, — deavalma bărbați și femei — cu ochii înțepeniți în i-coanele pângărite care erau spânzurate pe pereți, am vrut să fug, rușinată. Dar femeia care mă ademenește îmi șopti că nimeni nu poate părăsi hruba fără porunca „Sfântului“ și că dacă aș încerca să fug, „frații“ paznici care sunt înarmați cu ciomege și topoare, m'ar omori...

M'am prefăcut atunci bolnavă. Tremuram toată de groază, de scârbă, de rușine. Fumul de tămâie amestecat cu aerul greu în care plutea duhoare de băutură, mă ineca. Am simțit cum sângele îmi năvălea spre creștetul capului, cum ochii îmi ardeau în orbite. Urechile îmi vâjâiau, tâmpile îmi svâcneau cu putere și în clipa aceea, dacă aș fi avut vre'o putere, mi-aș fi făcut seama singură.

Cum mă găseam la marginea hrubei, unul din „frații“ care păzeau „templu“ s'a apropiat și m'a cercetat cu grijă :

— N'ai nici o frică. Sfântul te va tămădui, oricare ți-ar fi boala și-ți va spăla toate păcatele. Bea mai întâi o oală cu vin și pe urmă...

„Fratele“ avea fața pământie, ochii sticloși, glasul răgușit și așa cum râznea părea un diavol la ușa iadului...

Am stat așa, la marginea hrubei, mai bine de un ceas. Căzusem într'un fel de toropeală, din ce în ce mai adâncă. Tămâia ardea din belșug în toate colțurile. Poate că și tămâia amestecată cu alte mirodenii mă ameteșe. Simțeam cum mă sfârșesc. Cineva — o femeie despuiată, care purta totuși la piept o cruciuliță albă—îmi întinse o oală cu vin. Am băut. Indată am simțit o ușoară înviorare, care mi-a permis să înaintez în primul „ochiu“ al hrubei. Am rămas într'un colț aiurită. Ceeace nu puteam distinge din cauza fumului gros care se îndrepta, pâlcu-



pălcuri, spre singura, deschizătură de lângă intrare, deslușeam acum destul de bine : ceva de nedescris.

Trupuri de femei și de bărbați de-a-valma, svârcolindu-se pe pământ. Unii adormiseră în poziții ciudate care dovedeau toată destrăbălarea în care căzuseră. Desigur cu toții erau

beți deabinelea. Una care-și întindea piciorul spre mine, mușca încă, în neștiire, din pulpa unui bărbat... Parcă avea „ducă-se pe pustiu“... Dacă mi-ar fi spus cineva că poate exista așa ceva, că sunt oameni care pot să-vârși asemenea păcate, că ispitele pământestii pot merge atât de departe, ași fi crezut că aiurează, sau că încearcă să-și bată joc de mine...

Femeia care mă ademenise, veni să-mi aducă o halcă de carne și o oală cu vin. Ea se desbrăcase ca toate celelalte, încercând să-mi lămurească că, din cauza căldurei... prea mari, nimeni nu poate rămâne mai mult timp îmbrăcat... Intre timp alte două femei veniră să mă inițieze în **tainele inochentiste...**

Dela acestea am putut afla că, de trei nopți „Sfântul“ petrece cu **șese fecioare** pe care le adusese chiar el, din Orhei... că „Sfântul“, deabia spre ziuă se ocupă și de celelalte „păcătoase“ pentru ca prin păcat să le ierte și să le mântue....

— Cum vii pentru întâia dată în peștera noastră, trebuie să știi că tot ceea ce vezi este spre mântuirea noastră. Aci fiecare face ce vrea după pofta inimii și a trupului. Cu cât păcă-

tena mea, care, după beție simte această nevoie...

Această nouă ciudățenie mă ului cu totul. Simțeam că, de bună seamă, voi înnebuni și eu printre acești oameni pe deantregul nebuni. Am încercat să-i cer unui „frate“, care-și plimba în nestire goliciunea trupului pe lângă peretele peșterei, o cană cu apă; dar acesta, cu cel mai aspru glas din lume, mi-a răspuns că la ospățuri inochentiștii nu beau apă...

Incăpățănarea cu care refuzam să trec în celelalte încăperi ale peșterei, unde desigur se petreceau nelegiuiri și mai mari, deșteptă bănuiala „păzitorilor templului“ — aghiotanții „Sfântului“. Unul, bărbos, care părea un adevărat luptător de circ, veni însoțit de două „surori“ și mă cercetă deaproape. I-am spus de unde sunt, cine m'a adus în peșteră și dorința pe care o am de a rămâne inochentistă credincioasă....

— Acum sunt bolnavă. De îndată ce mă voi îndreveni voi veni în mijlocul vostru.

Aghiotantul „Sfântului“ mârâi ceva neînțeles, un mârâit de fiară necăjită, apoi, încercând să mă privească drept în ochi, spuse :

— Poate că esti muiere de jandarm venită să ne iscodești. Știi că într'un asemenea caz oasele îți rămân aicea ?

O privire tăioasă îmi inghetă vorba în gură. Cât ai clipi din ochi pumnul acestui monstru mă înșfăcă de păr, urlând :

— La rugăciune.

Nu-mi dau seama cum am ajuns; dar m'am pomenit în mijlocul unui grup de femei ingenunchiate în fața unor icoane. În fața femeilor, întins pe o bancă, zăcea aproape mort, un



tena mea, care, după beție simte această nevoie...

Această nouă ciudățenie mă ului cu totul. Simțeam că, de bună seamă, voi înnebuni și eu printre acești oameni pe deantregul nebuni. Am încercat să-i cer unui „frate“, care-și plimba în nestire goliciunea trupului pe lângă peretele peșterii, o cană cu apă; dar acesta, cu cel mai aspru glas din lume, mi-a răspuns că la ospățuri inochentistii nu beau apă...

Incăpățănarea cu care refuzam să trec în celelalte încăperi ale peșterii, unde desigur se petreceau nelegiuiri și mai mari, deșteptă bănuiala „păzitorilor templului“ — aghiotanții „Sfântului“. Unul, bărbos, care părea un adevărat luptător de circ, veni însoțit de două „surori“ și mă cercetă de aproape. I-am spus de unde sunt, cine m'a adus în peșteră și dorința pe care o am de a rămâne inochentistă credincioasă....

— Acum sunt bolnavă. De îndată ce mă voi îndreveni voi veni în mijlocul vostru.

Aghiotantul „Sfântului“ mârâi ceva neînțeles, un mârâit de fiară necăjită, apoi, încercând să mă privească drept în ochi, spuse :

— Poate că esti muiere de jandarm venită să ne iscodești. Știi că într'un asemenea caz oasele îți rămân aici ?

O privire tăioasă îmi îngheță vorba în gură. Cât ai clipi din ochi pumnul acestui monstru mă înșfăcă de păr, urlând :

— La rugăciune.

Nu-mi dau seama cum am ajuns; dar m'am pomenit în mijlocul unui grup de femei ingenunchiate în fața unor icoane. În fața femeilor, întins pe o bancă, zăcea aproape mort, un

bărbat deasemeni gol. Lângă perete, oale răsturnate, resturi de mâncare, coji de pâine, un hârdău pe fundul căruia se mai găsea încă vin, mărturiseau sfârșitul unui ospăț...

Femeile rămăseseră așa ingenunchiate, cu ochii pe jumătate deschiși, ca niște statui de piatră... Am stat câțva timp fără să înțeleg în ce constă „rugăciunea“ acestor inochentiste, a-

dâncite în gânduri, pe cari nimeni nu le-ar fi putut ghici. Nici măcar icoanele pângărite, aninate deasupra omlului tolănit pe bancă, nu se vedeau prea bine din cauza fumului gros de lumânări și de tămâie...

Intr'un târziu doi „frați“ aduseră un ceaun cu jăratice deasupra cărora puseseră vreascuri și buruieni miro-sitoare. Era acel „rug al păcatelor“ despre care auzisem și eu dela cei care rătăciseră prin inochentism...

Femeile se ridicară ca niște mașini și începură să inconjoare rugul mlă-diindu-și trupurile lor măcinate de bube și boli. Cercul se făcu din ce în ce mai mare cu câțiva „frați“, care făceau aceleași mișcări.

„Frații“ se înmulțiră și curând rugul fu inconjurat de câteva cercuri de credincioși, care se „spălau“ astfel de păcatele de până acum...

Buruienile miro-sitoare răspândiră ceva amestecător: un miros tare, pătrun-zător, care își făcu curând efectul. Frații și surorile căzură unii peste alții, un morman de trupuri omenești aproape înțepenite...

Când m'am ridicat să privesc în cealaltă despărțitură, spectacolul era și mai desgustător.

Oamenii — bărbați și femei — erau încă asupra chefului și asupra des-frăului fără margini...

Mi-am acoperit fața cu palmele și am rămas așa, ghemuită în colțul meu, multă vreme. Nu știu ce s'a mai întâmplat. Cred că am adormit și eu. Când m'am trezit, mă găseam în fața „Sfântului“, care ținea în mână o cruce mare și care mă dojea cu vorbe mieroase. Avea în priviri ceva din ochii șarpelui care-și hipnotizează victima înainte de a o sugruma.

M'a mângâiat și mi-a făgăduit că până la revărsatul zorilor voi fi vindecată de suferința mea lăuntrică. A înșirat cuvinte din Biblie și m'a invitat să vin în ochiul din hrubă, unde se găseau cele șase „fecioare“.

Când m'a îndemnat să mă desbrac am înțeles perversitatea acestui mon-stru cu chip de om, care săvârșea în numele unui zeu păgân, toate aceste fără de legi.

L'am rugat să-mi dea binecuvânta-rea și să-mi permită să rămân așa cum eram până ce voi avea putința să plec.

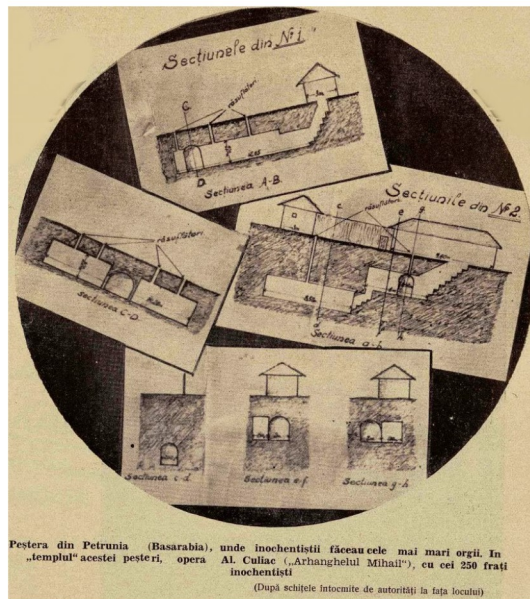
Sfântul Nicolae s'a executat lovindu-mă cu crucea de fier pe care o purta ca un toiag de trei ori în creștetul capului. Apoi porunci unui a-ghiotant să mă conducă până dincolo de șosea. M'a pus să jur că nu voi povesti nimănui niciodată cele văzute, incredințându-mi două fotografii ale Sfântului Inochentie.



Se luminase de ziua.  
 Când m'am văzut dincolo de marginea șoselei, liberă și cu mintea întreagă, am sărutat pământul, mulțumind Dumnezeului părinților mei că s'a milostivit să mă scape din iadul în care căzusem.  
 N'am povestit până astăzi nimănui cele ce am văzut și pățimit în peștera blestemată. Și poate nu ți-ai fi spus și d-tale, dacă n'aș fi aflat că scrii la gazetă și scrisul d-tale poate lumina întunericul atâtor minți, salvând dela peire atâtea suflete...  
 — Nici bărbatul d-tale nu știe?  
 — Nici el. Dacă ar fi știut poate m'ar fi alungat ca pe o netrebnică, neputând să creadă că mi-am petrecut o noapte în mijlocul unei asemenea orgii, fără să păcătoesc.  
 — Dar dacă bărbatul tău, dintr'o ispită lesne de înțeles, s'ar face inochentist; ce ai zice?  
 Femeia se încruntă, apoi răspunse cu o vădită asprime în glas:  
 — L-aș ucide cu pietre !.

*(Urmează în no. viitor)*

**Ion Tic, Orgii inochentiste, rev. Ilustrațiunea Română, nr.47, 1934, p. 10-11**

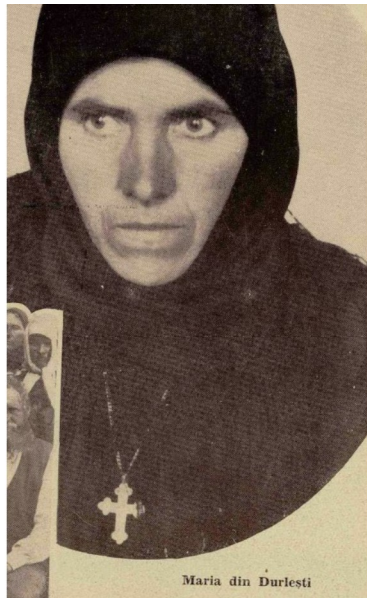


Peștera din Petrunia (Basarabia), unde inochentistii făceau cele mai mari orgii. În „templul” acestei peșteri, opera Al. Culiac („Arhanghelul Mihail”), cu cei 250 frați inochentiști

(După schițele întocmite de autorități la fața locului)



Hrubă în preajma locuinței lui Gheorghe Puiu din Durlești, în casa căruia vin țărani din toată Basarabia pentru „rugăciuni”




Maria din Dulești



Intrare într'o pesteră inochentistă. Asemenea intrări sunt de regulă mascate cu stuf sau paie și prevăzute cu mici găuri prin care „frații păzitori” supraveghează mișcările celor din afară

Publicat de [prot. Ioan Lisnic](#) la 12:25

 +2 Recomandă acest material pe Google

Niciun comentariu:

Trimiteți un comentariu

Introduceți comentariul dvs...

Comentați ca:

**Publicați**

Previzualizați



[Postare mai nouă](#)

[Pagina de pornire](#)

[Postare mai veche](#)

Abonați-vă la: [Postare comentarii \(Atom\)](#)

## Blogosfera Creștină Ortodoxă



Șablonul Picture Window. Un produs [Blogger](#).